

नय नौ नृप तं देशमिति मां चाभ्यभाषत ।
 अद्य तं द्रष्टुमिच्छावः पुत्रं पश्चिमदर्शनं ॥ २५ ॥
 रुधिरेणावसित्ताङ्गं प्रकीर्णाजिनवाससं ।
 शयानं भुवि निःसंज्ञं धर्मराजवशं गतं ॥ २६ ॥
 अथाकृमेकस्तं देशं नीत्वा तौ भृशदुःखितौ ।
 अस्पर्शयं कृतं पुत्रं तं मुनिं सह भार्यया ॥ २७ ॥
 तं पुत्रमात्मनः स्पृष्ट्वा तमासज्य तपस्विनं ।
 निपेततुः शरीरेऽस्य पिता चैनमुवाच ह ॥ २८ ॥
 नाभिवादयसे माद्य न च मामभिभाषसे ।
 किं च शेषे तु भूमौ त्वं वत्स किं कुपितो ह्यसि ॥ २९ ॥
 नन्वहं तेऽप्रियः पुत्र मातरं पश्य धार्मिक ।
 किं नु नालिङ्गसे पुत्र सुकुमारवचो वद ॥ ३० ॥
 कस्य वापररात्रेऽहं श्रोष्यामि हृदयंगमं ।
 अधीयानस्य मधुरं शास्त्रं वान्यद्विशेषतः ॥ ३१ ॥
 को मां संध्यामुपास्यैव स्नात्वा द्रुतद्रुताशनः ।
 श्लाघयिष्यत्युपासीनः पुत्रशोकभयादितं ॥ ३२ ॥
 कन्दमूलफलं कृत्वा को मां प्रियमिवातिथिं ।
 भोजयिष्यत्यकर्मण्यमप्रग्रहमनायकं ॥ ३३ ॥
 इमामन्धां च वृद्धां च मातरं ते तपस्विनीं ।
 कथं वत्स भरिष्यामि कृपणां पुत्रगर्धिनीं ॥ ३४ ॥